

C272 – BIN21

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

6 juni 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de planlasten van gemeenten en provincies	1
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de opmaak van de schermen bij geautomatiseerde stemming tijdens de komende gemeenteraadsverkiezingen	3

Voorzitter: de heer Norbert De Batselier

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de planlasten van gemeenten en provincies

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de voorzitter, ik wil met deze vraag om uitleg een onderwerp dat ik vorig jaar al in deze commissie heb aangekaart opnieuw ter sprake brengen, met name de planlast van de gemeenten en de provincies

Mijnheer de minister, u hebt me vorig jaar een eerste stand van zaken gegeven van de studie naar de vereenvoudiging van de administratieve verplichtingen van de gemeenten en naar de weerslag van de planlasten op diezelfde gemeenten. U hebt toen benadrukt dat alle leden van de Vlaamse Regering zich hebben geëngageerd om ten aanzien van hun eigen beleidsdomeinen een substantiële vermindering van de planlasten en van de rapporteringsverplichtingen na te streven. U treedt in dit verband in eerste instantie uiteraard als coördinerend minister op.

De eerste fase van uw stappenplan is vorig jaar afgerond en heeft in een inventaris van de bestaande planlasten en rapporteringsverplichtingen geresulteerd. Uit die inventaris blijkt dat er heel wat verschillen tussen de diverse ministers en hun beleidsdomeinen zijn. De minister van Welzijn was op het ogenblik van de inventarisering verantwoordelijk voor het hoogste aantal plannen. Drie ministers legden op dat ogenblik geen enkel plan op. Met betrekking tot het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening is in de inventaris onder meer sprake van de ruimtelijke structuurplannen. Die plannen kunnen immers aanleiding geven tot onderliggende plannen en regelingen.

In de tweede fase van uw stappenplan heeft het Instituut voor de Overheid zich over de doelmatigheid en de opportuniteit van al deze plannen gebogen. Ik heb een aantal belangrijke uitspraken en vaststellingen uit uw antwoord op mijn vorige vraag om uitleg over dit onderwerp onthouden. Die uitspraken en vaststellingen sluiten immers nauw aan bij mijn eigen ervaringen in de

lokale politiek. Naar ik heb vernomen, geldt dit ook voor andere lokale mandatarissen.

De belangrijkste vaststelling houdt in dat mensen in de gemeentepolitiek steeds meer sectorspecialisten worden of moeten worden. De complexiteit van de regelgeving en van de beleidsplannen leidt ertoe dat ze het monopolie van enkelen dreigen te worden. Wat het draagvlak van het beleid betreft, is dit uiteraard niet de beste evolutie. Het gebrek aan eenvoud en de vermindering van de transparantie heeft negatieve gevolgen voor het draagvlak van het beleid. Zoals u zelf hebt verklaard, dreigen sommige plannen gezagsinstrumenten te worden. In een aantal gevallen worden discussies en correcties tijdens de uitvoeringsfase niet langer mogelijk.

Ik ben niet tegen planning in het algemeen. Het hangt er gewoon van af hoe een plan wordt opgevat en hoe ver een plan in detail moet treden. Op verschillende kabinetten worden op dit ogenblik in dit verband werkzaamheden verricht. Die werkzaamheden doen soms evenwel veel wenkbrauwen fronsen. In september 2005 heeft het Vlaams Parlement een voorstel van decreet over de planlastvermindering in de culturele sector goedgekeurd. Aan dit decreet zijn nog steeds geen uitvoeringsbesluiten verbonden. Het gebrek aan uitvoeringsbesluiten is vorige week in de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Media en Sport besproken. De minister heeft verklaard dat de uitvoeringsbesluiten in de maak zijn en in de loop van de zomer zullen worden afgewerkt. Ondertussen hebben de gemeentebesturen hierover al brieven gekregen. Ze weten dat het decreet intussen is goedgekeurd, maar dat er geen uitvoeringsbesluiten zijn. Ze weten dan ook niet wat precies aan de colleges van burgemeester en schepenen of aan de gemeenteraden moet worden voorgelegd. De huidige situatie maakt de verwarring veeleer groter dan kleiner. Dit is uiteraard niet de bedoeling.

Mijnheer de minister, aangezien u de functie van coördinerend minister uitoefent, wil ik u met deze feiten confronteren. Wat zijn de conclusies van de door het Instituut voor de Overheid uitgevoerde studie over de doelmatigheid en de opportuniteit van de bestaande beleidsplannen voor de gemeenten? Bestaat er al duidelijkheid over de manier waarop de planlastvermindering het best kan worden aangepakt? Bestaat er overleg in functie van uw doelstellingen met betrekking tot de nieuwe initiatieven die in de verschillende beleidsdomeinen worden uitgewerkt? Worden de nieuwe initiatieven die momenteel worden uitgewerkt getoetst aan

uw doelstellingen inzake planlastvermindering? U hebt een zogenaamd 'schrappende' aangekondigd. Dit decreet zou tot de schrapping van bepaalde planlasten moeten leiden. Blijft de in dit verband aangekondigde initiële planning behouden? Zal dit decreet op 1 januari 2007 in werking treden?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Vanderpoorten, u hebt in uw vraag om uitleg de bekommernis verwoord die bij alle fracties leeft. Ik heb veel contacten op het terrein. Het valt me steeds op dat burgemeesters en schepenen, van welke strekking dan ook, de Vlaamse Regering steeds weer verzoeken om de rapporteringsverplichtingen en de planlasten te reduceren.

Op 23 september 2005 heb ik, samen met minister-president Leterme en minister Bourgeois, bevoegd voor de administratieve vereenvoudiging, een stuurgroep opgericht. Die stuurgroep heeft de opdracht gekregen de verschillende rapporteringsverplichtingen door te lichten. Ten gevolge hiervan is een actieplan in drie fases opgesteld. De eerste fase hield een inventarisatie van de planlasten in. Dit was een goed initiatief. De tweede fase bestond uit het door mevrouw Vanderpoorten aangehaalde onderzoek. De specialisten van het Instituut voor de Overheid, een door professor Bouckaert geleid onderdeel van de vakgroep Politicologie van de KUL, heeft de doelmatigheid van de plannen onderzocht. De derde fase bestaat uit concrete beleidsmaatregelen van de Vlaamse Regering. Deze maatregelen moeten uiteindelijk resulteren in een planlastvermindering voor de lokale besturen en bijdragen tot de administratieve vereenvoudiging en tot de beperking van de Vlaamse regelgeving. In deze ene zin worden hopen ambities verwoord. Die ambities worden door het verwachtingspatroon bij de lokale besturen gevoed.

De tweede fase, het onderzoek naar de effectiviteit van de planlastverplichtingen, is afgerond. Op 24 april 2006 heeft de onderzoeksgroep de conclusies aan de stuurgroep voorgelegd. Het standpunt dat de lokale besturen zelf de eigen planningsbehoeften moeten kunnen bepalen en zelf de eigen planningsfunctie moeten kunnen invullen, staat centraal in het onderzoek van professor Bouckaert. In de conclusies worden drie scenario's in verband met de evolutie van de planlasten voor de lokale besturen naar voren geschoven. Het gaat hier telkens uiteraard om theoretische casussen.

Het eerste scenario gaat uit van een status quo van de planlastverplichtingen. In dit scenario verandert niets. Alle verplichtingen blijven bestaan. De artikelen 146 en 147 van het gemeentedecreet voorzien vanaf het begin van de volgende legislatuur in de verplichte opmaak van

een strategisch meerjarenplan. Dit houdt in dat een status-quo-scenario eigenlijk tot de invoering van een bijkomend plan zou leiden. Dit scenario geniet alvast niet de voorkeur van de onderzoekers of van de Vlaamse Regering. Deze theoretische casus kan niet als uitgangspunt fungeren. Het Vlaams regeerakkoord is op dit vlak overigens zeer duidelijk.

Het tweede scenario gaat uit van een afschaffing van alle planverplichtingen. De onderzoekers beschouwen dit als het optimale scenario. Het houdt in dat uiteindelijk slechts de strategische meerjarige planningsvereiste die bepaald is in het gemeentedecreet, behouden blijft als een verplichting van de Vlaamse Regering. Dit scenario betekent niet dat alle plannen worden afgeschaft. Er is echter wel de verplichting vanuit de centrale overheid tot de opmaak ervan. De planningsbehoefte wordt in dit scenario lokaal bepaald. De gemeente oordeelt zelf welke mate van sectorale planning lokaal is aangewezen. Die planning moet dan worden afgestemd op het strategisch meerjarenplan waarvan sprake in het gemeentedecreet. De reductie van de plannen zal vooral te zien zijn in de kleine gemeenten. Ze hebben wellicht genoeg aan één plan. Het is niet ondenkbaar dat grootsteden meer plannen opmaken.

Mevrouw Vanderpoorten, u hebt daarnet zelf gezegd dat er op zich niets verkeerd is met het opstellen van plannen. Het is een teken van professionalisme. Dat is echter niet hetzelfde als het bijna dwangmatig verplichten tot het maken van plannen, waarbij de opmaak belangrijker is dan de doelstellingen die op het terrein worden gerealiseerd. In die zin is de tweede optie misschien wel het ultieme scenario. De lokale overheid is vrij om eventueel sectorale plannen te ontwerpen.

Het derde scenario zou een overgangsregeling kunnen zijn. Een aantal planverplichtingen zou gradueel of selectief kunnen worden gereduceerd. In dit scenario wordt een aantal planverplichtingen opgeheven. Voor de onderzoekers is dit een suboptimaal scenario, dat eventueel ook in een overgangsfase kan worden behouden. De graduele vermindering van de planverplichtingen zal leiden tot een vermindering van een aantal plannen voor de lokale besturen. In middelgrote en grote steden zal de vermindering wellicht minder uitgesproken zijn dan in de kleinere besturen.

Een variant van dit scenario is de 'clustering' van de plannen door de Vlaamse overheid. Lokale besturen maken dan minimaal plannen op. De gemeenten zijn zelf verantwoordelijk voor eventuele verdere uitdieping van de plannen.

De Vlaamse Regering heeft momenteel nog geen standpunt ingenomen over een verdere aanpak. Op

basis van de voorstellen van 24 april 2006 zal de stuurgroep er nog een bespreking aan wijden, voordat de Vlaamse Regering er een beleidsstandpunt over zal innemen en de gepaste conclusies zal trekken. Dat zal op korte termijn gebeuren.

Zonder daarop vooruit te willen lopen, wil ik toch al beklemtonen dat het verminderen van de planlasten een zeer belangrijk project is voor de hele Vlaamse Regering. Het maakt ook deel uit van het Vlaamse regeerakkoord. De Vlaamse Regering moet wel nog concreet afspreken wat de meest aangewezen weg is. De studie van het Instituut van de Overheid is een belangrijk element in het besluitvormingsproces.

Ik hoop dat ik na de bespreking binnen de Vlaamse Regering, aan het Vlaams Parlement een decreet tot schrapping van planningsverplichtingen zal kunnen voorleggen. Het zou goed zijn als dat decreet bij het begin van de nieuwe gemeentelijke legislatuur in werking zou kunnen treden.

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Ik veronderstel dat in de stuurgroep vertegenwoordigers zitten uit alle beleidsdomeinen.

Minister Marino Keulen: Inderdaad. Er zijn ook vertegenwoordigers van de administraties. Er wordt een vrij constructief debat gevoerd. De VVSG en de VVP zijn daarin de bondgenoten van de regering. Daarnaast zijn er sectoren die een grotere traditie hebben bij het opmaken van plannen.

Het is nooit de bedoeling om deze of gene sector middelen te ontnemen. De ondertoon tijdens een debat is soms dat als er geen plannen zijn, het geld dat bestemd is voor jeugd of cultuur aan rioleringen zal worden besteed. Dat is niet mijn agenda. Die sectoren moeten kansen en rechten krijgen. Hoe dat dan allemaal gebetonneerd kan worden in zeer uitgewerkte en gedetailleerde plannen, is weer een andere vraag.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de opmaak van de schermen bij geautomatiseerde stemming tijdens de komende gemeenteraadsverkiezingen

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, dit is een vraag om uitleg in de ware zin van het woord. Ik heb er geen politieke bedoelingen mee. Ze gaat niet zozeer over het geautomatiseerd stemmen op zich, dan wel over de verdeling in kolommen.

We weten uit ervaring dat het niet zonder belang is waar een aantal kandidaten staat als er elektronisch wordt gestemd. Toen er voor het eerst op die manier werd gestemd, bleek dat iemand die bovenaan de tweede kolom stond, veel meer voorkeurstemmen haalde dan iemand anders. Het is niet onlogisch dat partijen zich daarop instellen. Ik denk dat alle politieke partijen daar rekening mee houden. Zo wordt er nu gesproken over een valse lijsttrekker en een valse lijstduwer.

Mijnheer de minister, via een ministerieel besluit wordt de indeling in verschillende kolommen geregeld. Die regeling is bijzonder verwarrend. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen lijsten tot en met 48 kandidaten en lijsten met meer kandidaten. Ik had het veel logischer gevonden als de kolommen gewoon werden opgevuld tot op het einde, ongeacht het feit dat er voor de ene bijvoorbeeld 16 kandidaten zijn en voor de andere 19. Als er maar 7 plaatsen te begeven zijn, dan worden de eerste 7 vakken ingevuld. Zijn er 23 kandidaten, dan wordt de tweede kolom opgevuld enzovoort.

In het systeem dat nu werd uitgewerkt, wordt een onderscheid gemaakt tussen lijsten waarop tot en met 48 potentiële kandidaten figureren en lijsten met meer kandidaten. U hebt getracht ze netjes over de verschillende kolommen te verdelen.

Mijnheer de minister, mijn vraag gaat over de interpretatie van een en ander. In artikel 4, paragraaf 3 van uw ministerieel besluit van 26 januari 2006 staat: 'Als er meer kandidaten zijn dan één kolom kan bevatten, worden de kandidaten gelijkmatig verdeeld over twee of drie kolommen. Als het aantal kandidaten geen veelvoud is van het aantal kolommen, wordt er in de uiterst linkse en eventueel in de middelste kolom een kandidaat meer voorzien.' Dit lijkt een logische oplossing voor volledige lijsten.

Wat gebeurt er wanneer er onvolledige lijsten worden ingediend? Ik geef een voorbeeld waarbij lettergrootte 1 wordt gebruikt. Als er 29 zetels te verdelen zijn, dan staan er volgens het ministerieel besluit 15 in de ene kolom en 14 in de andere. Dat is logisch. Stel echter dat er een onvolledige lijst is en er maar 18 kandidaten zijn. Hoe gebeurt de verdeling dan? Staan er dan in de ene kolom 15 en in de andere 3 kandidaten? Of staan er in beide kolommen 9 kandidaten?

Stel opnieuw dat er 29 zetels te begeven zijn. Een lijst draagt maar 16 kandidaten voor. Volgens de regeling voor lettergrootte 1 is de maximale capaciteit van één kolom 16. Staan er dan in de linkse kolom 16 plaatsen en in de tweede geen enkele? Of is de verdeling 8 tegenover 8?

Mijnheer de minister, ik zou graag een duidelijk antwoord krijgen op mijn heel concrete vraag.

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

De heer Hubert Brouns: Mijnheer de minister, ik heb nog een bijkomende vraag. De heer Van Hauthem heeft gelijk als hij verwijst naar de uitslagen in de gemeente waar elektronisch werd gestemd. Blijkbaar krijgen kandidaten die bovenaan de tweede of zelfs derde kolom staan meer stemmen. Ik weet niet of de studies daarover zo ver zijn gegaan dat kan worden achterhaald of dat nu uitsluitend te wijten is aan het feit dat de kandidaat bovenaan de lijst staat of aan het feit dat daarmee al rekening werd gehouden bij de lijstvorming.

Als dat zou worden nagetrokken, moeten we het uitgangspunt van de heer Van Hauthem misschien wat relativeren. Ik denk dat die bevoorrechte plaatsen worden ingenomen door kandidaten die sowieso al goed zouden scoren, ook al zouden ze gewoon in de rij staan. Ik weet niet of daarover analyses bestaan.

Het klopt wel dat die plaatsen gemakkelijker terug te vinden zijn op het scherm. De kiezer kan ze dus gemakkelijker aanstippen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Brouns, daar is nog geen onderzoek over gevoerd. Heel vaak worden bepaalde conclusies getrokken of ontstaat er zelfs een pseudo-wetenschap op basis van bepaalde veronderstellingen. Om nieuwkomers een kans te geven bij de verkiezingen, wordt er aan de kop en aan de staart van de lijst ruimte gecreëerd. Zeker waar elektronisch wordt gestemd, staan de zogenaamde gevestigde waarden inderdaad aan de valse kop en de valse staart. We weten

echter niet wat die kandidaten waard zouden zijn indien ze gewoon tussen de andere kandidaten zouden staan.

De heer Joris Van Hauthem: Als ze bovenaan staan, kan men een plotse piek vaststellen.

Minister Marino Keulen: Er werden indertijd oefensessies gehouden om elektronisch te stemmen. Ik zou zelfs zeggen dat op die manier het sociaal weefsel werd versterkt. In 1994 zijn op bepaalde plaatsen mensen verscheidene keren teruggekeerd. Voor veel kiezers was dat toen ook de eerste kennismaking met de computer. We zijn nu 12 jaar verder.

In mijn gemeente werd toen ook elektronisch gestemd. Er werd geoefend dat het een lieve lust was. De mensen kenden de configuratie wel. Misschien was dat niet voor iedereen het geval. De meesten zijn echter niet van gisteren. Ze hadden snel door dat er naast de klassieke kopplaats en staart van de lijst nieuwe interessante plaatsen werden gecreëerd.

In Antwerpen schijnt er een opvallend verschil te zijn. Degenen die deze plaatsen innemen, zijn echter niet meteen de meest anonieme kandidaten. Een goede lijst bevat trouwens geen anonieme kandidaten. Iedereen probeert een zo sterk mogelijke lijst op te stellen met zo weinig mogelijk anonieme kandidaten.

Het onderzoek is niet gevoerd. Ik kan me wel voorstellen dat het bij een campagne voor een kandidaat veel gemakkelijker is om aan de mensen duidelijk te maken dat hij bovenaan de tweede kolom staat. Nu staan er gelukkig nummers naast de kandidaat. Vroeger was dat niet het geval. Iemand die op de zevende plaats stond, bevond zich al in het peloton.

Mijnheer Van Hauthem, u verwijst naar het ministerieel besluit. Ik zal dat laten ronddelen zodat we allemaal weten waarover het gaat. Tot en met 16 kandidaten is er één kolom. Daarna wordt er gelijkmatig verdeeld en is er hoogstens een verschil van één.

Het besluit waarbij de opmaak van de schermen bij geautomatiseerde verkiezingen werd vastgesteld, dateert van 26 januari 2006 en werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 16 februari 2006. Om alle betrokkenen zo goed mogelijk op de hoogte te stellen, heb ik de informatie over dit besluit ook nog opgenomen in mijn omzendbrief van 19 april 2006. Het besluit staat vanzelfsprekend ook op de verkiezingswebsite van het agentschap voor Binnenlands Bestuur – www.vlaanderenkiest.be – en werd meegedeeld via

de elektronische nieuwsbrief van het agentschap. Er is dus uitgebreid over gecommuniceerd.

Voor de goede orde wil ik dit besluit nog verder duiden vooraleer in te gaan op uw concrete vraag. In de eerste plaats hebben we ervoor gekozen om het uitzicht van de schermen gelijk te maken voor de verschillende stemcomputers die bij verkiezingen worden gebruikt. Er zijn namelijk twee systemen van toepassing, in casu het Jitessysteem, dat wordt gebruikt in Hasselt, Zonhoven en Diepenbeek, en het Digivotesysteem dat in gebruik is in de overige gemeenten waar geautomatiseerd wordt gestemd. In het verleden, bij vorige verkiezingen die federaal werden georganiseerd, verschilde het uitzicht van de schermen naargelang het gebruikte stelsysteem.

Op 8 oktober is er nog slechts één systeem. Wel worden er nog twee lettergroottes gebruikt. Als er voor de te verkiezen raad ten hoogste 48 kandidaten kunnen worden verkozen, wordt lettergrootte 1 gebruikt, samen met de erbij horende indeling van de kolommen, zoals aangegeven in het ministerieel besluit van 26 januari 2006. Als er meer dan 48 kandidaten zijn, wordt de kleinere lettergrootte 2 gebruikt, en de erbij horende indeling van de kolommen. Voor alle lijsten van één verkiezing geldt steeds dezelfde lettergrootte en kolomindeling.

Concreet wordt lettergrootte 2 enkel in Antwerpen toegepast. Bij de gemeenten waar met de computer wordt gestemd, zijn er enkel voor de gemeenteraad van Antwerpen meer dan 48 kandidaten te verkiezen. Vermits voor alle lijsten van één verkiezing dezelfde lettergrootte geldt, zullen dus alle Antwerpse lijsten voor de gemeenteraad met minder dan 48 kandidaten ook in lettergrootte 2 worden weergegeven. Anders zouden de onvolledige lijsten meer in beeld komen en dus bevoordeeld worden.

Mijnheer Van Hauthem, uw concrete vraag gaat over de indeling van de kandidaten in de kolommen. Het besluit van 26 januari 2006 bepaalt inderdaad dat als er meer kandidaten zijn dan één kolom kan bevatten, deze kandidaten gelijkmatig worden verdeeld over twee of drie kolommen. Als het aantal kandidaten geen veelvoud is van het aantal kolommen, wordt in de uiterst linkse en eventueel in de middelste kolom een kandidaat meer opgenomen. Als er bijvoorbeeld 33 kandidaten zijn, staan er in elke kolom dus 11 kandidaten geposteerd.

Er werd naar gestreefd de voorstelling van de kandidaten zo duidelijk mogelijk te maken. Daarom geldt deze regel per lijst, dus per scherm. Concreet betekent dit dat als er in een gemeente 29 zetels te verdelen zijn en lijst A een volledige lijst heeft met 29 kandidaten en lijst B een onvolledige lijst met slechts 18 kandidaten, de verdeling als volgt gebeurt: bij lijst A zal de tweede kolom

beginnen met de zestiende kandidaat. De eerste kolom telt 15 kandidaten en de tweede kolom 14 kandidaten. Bij lijst B zal de tweede kolom beginnen met de tiende kandidaat. De beide kolommen tellen elk 9 kandidaten. Zoals al gesteld, geldt deze regeling uniform voor alle verkiezingen waar geautomatiseerd wordt gestemd.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Met mijn vraag wilde ik duidelijkheid krijgen over wat er gebeurt als er onvolledige lijsten worden ingediend. We konden dat wel afleiden uit het ministerieel besluit. Het is echter niet onlogisch dat die vraag hier nog eens wordt gesteld. Ik neem dan ook aan dat als er 29 plaatsen zijn en maar 16 kandidaten, er maar één kolom is en dat lettergrootte 1 wordt gebruikt.

Minister Marino Keulen: Ik verwijs naar paragraaf 4 van de omzendbrief.

De heer Joris Van Hauthem: Als er 39 potentiële kandidaten zijn, en er maximaal 16 kunnen worden ingezet, worden ze dus in één kolom geplaatst.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de minister, ik heb een technische vraag. Artikel 4, ten derde, van het ministerieel besluit maakt gewag van twee of drie kolommen. U hebt daarnet gezegd dat 29 kandidaten over twee kolommen moeten worden verdeeld. Naar mijn bescheiden mening spreekt het een het ander tegen. Is het mogelijk om 29 kandidaten over twee kolommen met tien kandidaten en één kolom met negen kandidaten te verdelen? Dat is mijn interpretatie van artikel 4, ten derde.

Minister Marino Keulen: Er staan zelfs rasters bij. Hieruit blijkt duidelijk hoe de verdeling moet gebeuren.

De heer Francis Vermeiren: Een verdeling over twee kolommen met tien kandidaten en één kolom met negen kandidaten is dus niet mogelijk.

Minister Marino Keulen: In het raster staat duidelijk het aantal kandidaten per kolom. Voor 29 kandidaten gaat het om één kolom met vijftien kandidaten en één kolom met veertien kandidaten. Paragraaf 4 toont duidelijk hoe de indeling in kolommen moet gebeuren.

De heer Francis Vermeiren: Ik meen me nochtans te

herinneren dat de verdeling van 29 kandidaten over drie kolommen bij de vorige verkiezingen wel mogelijk was.

Minister Marino Keulen: Het is mogelijk dat toen een andere configuratie is gehanteerd. Nu mag dit in elk geval niet meer.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de minister, ik ben u dankbaar voor de ellende die u mij bezorgt. (*Gelach*)

Minister Marino Keulen: We moeten elke dag de ellende overwinnen.

De heer Francis Vermeiren: Ik heb me op de vroegere configuratie gebaseerd. Iedereen is het er blijkbaar over eens dat de nieuwe configuratie beter, nuttiger en diplomatischer is.

De heer Joris Van Hauthem: Ik heb niet gezegd dat de huidige configuratie goed is. Ik heb de minister enkel om uitleg gevraagd. Ik heb trouwens nog nooit elektronisch kunnen stemmen. Voor de verkiezingen van de raad van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest heb ik in 1989 nog een kiesbrief tot op de grond moeten gebruiken. Elke lijst bestond uit 75 kandidaten en 12 opvolgers. In Lennik stemmen ze nu nog manueel. (*Opmerkingen*)

De heer Francis Vermeiren: Ik had me op mijn eigen ervaringen gebaseerd. Blijkbaar had ik ongelijk.

Minister Marino Keulen: Die beslissing is in januari 2006 genomen. We hebben hierover uitvoerig gecommuniceerd. (*Opmerkingen*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.
